

Balogh Ádám

Fóbia

Köcsög vak, szedd már a lábad, sietek! – ezt üvöltötte kocsijából egy fiatal srác. Gyere, ne is foglalkozz vele, mondta a férfi a vakvezető kutyának, aki határozottan, de láthatóan mérsékeltebb tempóban vezette át gazdáját a zebrán, mint ahogyan más kutyák húzzák gazdáikat, figyelt a férfi tempójára is, minden mozdulata a férfi mozdulata volt és minden, amit látott, az volt, amit a férfinak kellett látnia ahhoz, hogy eljusson A-ból B-be, és én arra gondoltam, hogy a besurranó tolvajok, mintha tőlem is elvették volna a látásomat, amikor bemásztak a hotelem erkélyén és ellopták a kamerámat, pedig csak az eszközt vitték el, amivel rögzítem, amit látok és ezt a vak embert látva indokolatlannak tűnt az a pánikroham, ami elkapott, amikor először a fényképezőgépem nélkül léptem ki az utcára, néztem, hogyan hömpölyög a tömeg, és szorongtam amiatt, hogy nem tudom kimetszeni ennek a tömegnek az általam kívánt szeleteit. Ugyanolyan keretben láttam a kompozíciókat, mint amikor nálam volt a gépem, ilyenkor mindig megnyugtatott, amikor a szemem elé emeltem a gépem keresőjét, belenéztem és pont azt láttam, amit a szememmel, és az is megnyugtatott, ahogyan kattán az exponológomb, ez a kattánás olyan volt, mintha pecséttel igazoltam volna a látottakat, és maga ez a kattánás olyan örömmel töltött el, mint buzgó hivatalnokot az ezredik papír lepecsételése, ami annak is bizonyítéka volt, hogy ez a feladat el van végezve, és ennek az elvégzésnek a tényét már senki nem veheti el, legfeljebb a bizonyítékát, ha ellopják a papírokat, mint az én fényképezőgépetem, rajta a képekkel, amelyek mind arról tanúskodnak, hogy nem csak képes vagyok látni, hanem tudok, mi több akarok is, ahogy ez a vak férfi is akar, de nem tud, és legszívesebben megkérdeztem volna, hogy ugyanazt érzi-e, amit én, tudni akartam, hogy van-e valamiféle hasonlóság a kettőnk érzéseiben az elvesztés kapcsán, de nem léptem oda, nem kérdeztem meg, inkább keretet formáztam az ujjaimból és úgy néztem bele ebbe a keretbe, mintha a keresőmben, és elmosolyodtam, hogy pont úgy látom ezt a férfit a kutyájával, mintha egy széles látószögű objektívvel nézném, és ekkor ez az ujjaimmal formált kereső volt az én vakvezető kutyám, aki segít látni, de mégsem tudja visszaadni azt a képességet, amit én eddig látásként aposztrofáltam, és újra elfogott a pánik, hogy mi van, ha ez örökre így marad, ezután mindig csak az ujjaim formázta keret fog segíteni a látásban, és akkor elfordítottam a keretet

a férfiról, rá egy halárusra, aki éppen lefejezett egy halat, és akkor megborzongtam, hogy mennyire kell vigyáznom az ujjaimra, nehogy történjen velük valami, és talán ugyanígy félhet a vak ember, hogy elveszíti a kutyáját.

